

DEFINITIONSMAGTEN - ANSØGNING 2023

“En æstetisk lækkerbissen. Med et rent og enkelt scenografisk udtryk skaber du et sted mellem kunstinstitution og et scenisk rum, hvor universet åbner sig samtidig med, at det er lukket klaustrofobisk. Rummet er den absolutte medspiller i forestillingen/performance/digt, som skaber abstraktion, der gør det muligt for tilskueren at lege med og åbne de mere kreative hjerne- og hjertekamre. Der er en spænding af modstand og trussel, der presser dette ellers smukke spinkle liv, der spirer. Et ubehag og en længsel. Er dette vores sidste håb?

Jeg blev straks varm og vemodig, følte tidens skrøbelighed komme til udtryk i et præcist og enkelt udtryk. Jeg blev åbnet og begyndte straks at reflektere over verdens tilstand. En længsel efter det naive/barnet.

Dette kan ikke beskrives/optages på video eller lyd, det kan kun opleves lige der i rummet med skuespilleren. Det er scenekunst af bedste format, for det virker kun som scenekunst(...)

Jeg drages ind i en absurd verden med dagligdagens små kommentarer og simple og store problemstillinger. Fragmentarisk forsøger jeg at skabe sammenhæng, og mit hoved er ikke anstrengt, men kærligt medskabende i dette helt unikke personlige udtryk der rammer følelserne. Det er ikke kvalmt romantisk, det er ikke plumpt klovneri, det er ikke belærende samfundskritik, det er ikke fordomsfuldt, - men jeg føler jeg ved, hvad du vil og følger trygt og frygtsomt med igennem forestillingen i en angst for, hvad der vil ske.” - Udklip af udtalelse - Censor Klaus T. Søndergaard

Jeg har valgt at give de første ord til en anden, da ovenstående citat indkapsler min største glæde ved den første opsætning; sansendeindtrykket og medskabelsen i publikum samt rummets rolle – det vibrerende glimt af et nu skabt mellem spiller og publikums energi, med plads til egne refleksioner. Det har været mit ønske og håb at skabe et rum og en tekst, der inviterer til undren nysgerrighed og refleksion uden at drage belærende konklusioner. En tekst, der stiller spørgsmål og er tænkt til et teatralisk medie og kun kan forløses og forstås derigennem.

Det føles magisk, hvis dette er lykkedes i bare ét og forhåbentlig også flere publikummer. Jeg får derved lyst til at give forestillingen det videre liv, jeg synes, den fortjener og det kunstneriske hold, der kan forløse forestillingens fulde potentiale. (I første opsætning stod jeg selv for alt lys, lyd og scenografi og Corona restriktioner gjorde, at kun et begrænset og næsten udelukkende internt publikum, fik forestillingen at se). Den originale forestilling varede 35-40 min. Teksten og forestillingen videreudvikles og forlænges i forbindelse med denne genopsætning.

OM FORESTILLINGEN

Definitions magten er en nyskrevet, filosofisk, eventyrlig og samfundsundrende monolog om eksistens, identitet, kampen for en bedre verden – og vores trang til at indordne os i grupper. Om gruppen overfor individet og dets forsøg på at gebærde sig som socialt væsen i en moderne verden, uden helt at vide, hvad moderne egentlig er for en størrelse. Om at få nok og kæmpe en ny kamp for en bedre verden uden helt at vide hvordan. Om tiden, ensomhed, livet og alt det derimellem.

Er vi dybt afhængige af at gruppere og identificere os med hinanden, selvom det både samler og splitter os ad? Skal man være *noget* i forhold til *nogen*? Bør man leve som et identitetsløst og universelt menneske for at favne alle? Eller har vi bare brug for, at der er nogen der kender os, bare en lille smule?!

Stykkets form og udtryk er en udforskning af det absurde teatrets cirkulære og tilsyneladende meningsløse univers og en stiliseret og 'større-end-virkeligheden' karakter og spillestil. Jeg er meget inspireret af Teatret ved Sorte Hests forestillinger, som jeg har fulgt i mange år. Så det er en kæmpe ære og drøm at få lov til at starte forestillingens professionelle eventyr der, på selveste det absurde teaters højborg.

Som visuel inspiration til forestillingens scenografiske udtryk, er tanken; forvokset og forvrænget natur i form af selvlysende blomster og planter. Et smukt 'intet-sted' der kan visne og udvikle sig gennem forestillingen via tryk og effekter. Blomsterne fungerer som medspillere, når ensomheden er størst, og som tilflugtssted og skjold mod 'Definitions magtens' ultra farlige socialiseringsbølger, som er stråler, der udsendes dagligt. Forestillingens tematikker udforskes med undren og åbenhed uden at drage konklusioner eller kritik.

FORESTILLINGENS OVERORDNEDE PLOT

Statsoverhovedet 'Definitions magten' har overtaget verden og kræver, at man skal identificere sig som *noget*, for at deltage i livet! En samfundsborger har løsrevet sig fra systemet og søger tilflugt under nogle forvoksede blomster. I en kamp for det universelle fællesskab, nægter borgeren at identificere sig som *noget*, i et forsøg på at favne *alle* og derigennem genoprette verdensfreden. Men 'Definitions magten' er lige i hælene på hende. Oprøret udvikler sig til en kamp mod selve tiden, mod hendes eget indre, mod sproget og mod et snigende behov for at blive genkendt, bare en lille smule.

Gennem lyddagbøger, en walkie talkie uden modtager og et uudsletteligt gåpåmod, kæmper personen for fællesskabet på tværs af forskelligheder. Hun insisterer på at skrælle flere og flere sociale lag af, for at nå ind til en kerne, der er så fri for ego og identitet, at det ikke kan stå i opposition til *nogen* og dermed favne *alle*. Kampen ser ud til at kunne forstørre virkeligheden og samhørigheden, men samtidig lurer en overhængende fare for helt at ophøre med at eksistere og at udslettelsen og ensomheden bliver total.

HOLDET BAG

Nadia Jasmin Nielsen er skuespiller og dramatiker på projektet og står alene på scenen som karakteren 'person' og som dukkefører og stemme til 'Definitions magten'.

I den oprindelige opsætning var Definitions magten en svævende, selvlysende mund, den skal videreudvikles i samarbejde med scenograf Nana Andrea Tiefenböck. Derudover ønsker vi at udarbejde

en mere bevægelig og omskiftelig scenografi med forfald og forrådnelse undervejs, samt indbyggede lydeffekter. Lyddesign står Daniel Fogh for og Maria Vinterberg er instruktør konsulent. David Tholander er tryllekunst konsulent og var også med på den første opsætning. Aftale om lysdesigner er ved at falde på plads.

TANKERNE BAG

Tematikkerne og ideerne bag Definitionsmagten stammer fra min egen livsundren og er i bund og grund en autofiktiv fortælling. Forestillingens sprog stiller ikke skarpt på de konkrete tematikker, men undersøger dem nærmere med en humoristisk og absurd pen gennem et forstørret og legende univers. Jeg har før skrevet til projekter på Scenekunsthøjskolen til mig selv og andre og har tidligere skrevet monologer til blandt andet forestillingen 'Tæppefald', der blev opført i Skuespilhusets foyer i 2016. Derudover har jeg skrevet en børneforestilling 'Fiola Flipwood', der blev opført på Nozstock festival i 2012. Jeg har anvendt ord, digte og fortællinger fra jeg var helt lille, som et medie for refleksion over verdens absurditeter. Dette vil jeg dog kalde for min debut som dramatiker.

Mit dybeste ønske med forestillingen er at zoome lidt ud og kigge på os selv udefra, for bedre at forstå de mærkelige ting, vi har skabt og nu går rundt og fylder tiden med - den tid vi deler lige nu og her. Vi går så forfærdeligt meget op i alt muligt, men jeg håber også vi får tid til at gå op i hinanden, som menneskeart. At vi kan forblive nysgerrige på hinanden og blive bedre til at forholde os til dem vi ikke kender - så vi holder fast i det nærvær, der minder os om, at vi for pokker er endt på denne skøre klode sammen, hvor vi vælter rundt i samme surdej og køber mælk i netto og alt muligt andet livsnødvendigt. Med forestillingen vil jeg kigge kærligt på individets kvababelser og frygtsomt på samfundets strukturer.

Vi grupperer os for bedre at kunne genkende hinanden, er sammen om for eksempel at redde klimaet og os selv. Men vores grupperinger bliver i højere grad koblet til vores identitet. Vi spiser ikke blot vegetarisk, vi *er* vegetarianer. Vi kæmper ikke for klimaet, vi *er* klimaforkæmpere. Føler alle sig inviteret til at deltage og afprøve noget nyt, når man skal opgive hele sin identitet for at være med? Er det nødvendigt at klistre kampen på vores identitet, for at få kræfter nok til forandring? Mon søgen efter sammensmeltning med *nogen*, ender med at adskille os uløseligt fra *andre*? Får de skærpede identifikationsmuligheder vores øjne op for forskelligheder eller for de ting vi har tilfælles, som trods alt er flest? Er det mon den samme menneskelige mekanisme, der er på spil i de største konflikter, i yderste tilfælde krig, i det øjeblik vi definerer os som noget i forhold til nogle andre? Eksisterer fællesskab overhovedet uden identitet? Og hvad sker der, hvis man fjerner alle disse sociale faktorer og forsøger at flygte helt fra definitionsmagten? Der findes mange spørgsmål og ganske få svar, når forestillingen udfolder og legemliggøre paradokset fra flest mulige blinde vinkler. Er Definitionsmagten fjende eller forløser i jagten på verdensfreden og den ultimative frihed?